

List Ministra Generalnego

Mauro Jöhri OFM Cap

**BŁOGOSŁAWIONY JÓZEF TOUS Y SOLER, KAPŁAN
KAPUCYŃSKI**

25 marca 2010

© Copyright by:
Curia Generale dei Frati Minori Cappuccini
Via Piemonte, 70
00187 Roma
ITALIA

tel. +39 06 420 11 710
fax. +39 06 48 28 267
www.ofmcap.org

Ufficio delle Comunicazioni OFMCap
info@ofmcap.org
Roma, A.D. 2016

List okólny nr 6
BŁOGOSŁAWIONY JÓZEF TOUS Y SOLER,
kapłan kapucyński
(1811-1871)

Prot. N. 00359/10

W dniu 25 kwietnia br. nasi współbracia kapucyni z Katalonii i siostry ze Zgromadzenia Sióstr Kapucynek NMP Matki Bożego Pasterza świętują w Barcelonie beatyfikację naszego współbrata Józefa (José) Tous y Soler. Cały Zakon świętuje wraz z nimi i dołącza się do dziękczynienia Bogu za ten szczególny moment łaski, ciesząc się z zaliczenia nowego błogosławionego w liczny poczet naszych świętych i błogosławionych. Czytając fragmenty biografii jawi się przed nami świetlana postać kapucyna, który z powodu sytuacji politycznej i społecznej swojego czasu, był zmuszony do życia poza braterską wspólnotą. Br. José do takiego stopnia przyswoił sobie wartości naszego życia, że potrafił być wierny temu, co ślubował nawet w warunkach bardzo niesprzyjających, przenosząc się z miejsca na miejsce. Gdziekolwiek się znalazł służył w konkretny sposób ludziom potrzebującym pomocy.

Bł. Józef Tous y Soler urodził się i żył przez większą część swego życia w dziewiętnastowiecznej Hiszpanii. Był to wiek charakteryzujący się niestabilnością polityczną, społeczną i ekonomiczną, w którym wiele zakonów zostało zlikwidowanych, zakonnicy byli wyrzucani z klasztorów, Kościół był prześladowany, wielu wiernych poniosło śmierć z rąk prześladowców, wielu było uwięzionych lub skazanych na wygnanie. W latach najbardziej dramatycznych krwawe zamieszki i bunty doprowadziły do zniszczenia kościołów. Wiek ten dla Hiszpanii rozpoczął się inwazją wojsk francuskich i zakończył wojnami zamorskimi oraz utratą ostatnich kolonii imperium.

W tej tak skomplikowanej sytuacji społeczno-politycznej i w klimacie silnie antyklerykalnym, Kościół hiszpański w przeciągu całego XIX wieku posiadał

silne osobowości, które śmiało i z wielką wiarą stawiały czoła wyzwaniom na polu edukacyjnym i charytatywnym, zwłaszcza w Katalonii, gdzie żył i działał nasz Błogosławiony.

Józef Tous y Soler urodził się w Igualada (prowincja Barcelony, diec. Vic), 31 marca 1811 roku w rodzinie o głębokich korzeniach chrześcijańskich, jako dziewiąty spośród dwanaściorga dzieci małżeństwa Nicolása Tous Carrera i Franciszki Soler Ferrer. Dzień po narodzeniu został ochrzczony w kościele parafialnym Matki Bożej w Igualada przyjmując imiona José-Nicolás-Jaime. W 1817 roku, zgodnie z ówczesnym zwyczajem, przyjął sakrament bierzmowania i w 1818 przystąpił do Pierwszej Komunii.

Rola rodziców w życiu i formacji małego Józefa była fundamentalna. W rodzinie otrzymał pierwsze ziarna wiary, miłości i bojaźni Bożej, które w późniejszym czasie wydały owoc autentycznej świętości.

W 1820 roku rodzina przeniosła się do Barcelony w poszukiwaniu lepszych warunków pracy. Tutaj przyszły Błogosławiony poznał kapucynów i poprosił o przyjęcie do Zakonu. W ten sposób 18 lutego 1827 roku w Sarriá, w wieku 16 lat, przywdział habit kapucyński w klasztorze nowicjackim zwanym „pustynią”. Już na początku swojej formacji wyróżniał się jako zakonnik o wielkich cnotach. Świadectwa współbraci mówią o jego głębokim skupieniu, solidnej pobożności, posłuszeństwie, pokorze, czystości i o niezachwianej wierności charyzmatowi franciszkańsko-kapucyńskiemu.

W dniu 19 lutego 1828 roku br. Józef złożył śluby zakonne i w następnych latach studiował filozofię i teologię w klasztorach w Calella de la Costa, Gerona i Valls. W dniu 1 czerwca 1833 roku w Tarragona otrzymał święcenia diakonatu, a 24 maja 1834 roku święcenia kapłańskie z rąk bpa Pedro Martínez de San Martín. Wkrótce potem został wysłany do klasztoru Św. Madrona w Barcelonie, gdzie wyróżniał się wiernością w posłudze kapłańskiej i głębokim życiem duchowym karmionym intymną relacją z Jezusem ukrzyżowanym i eucharystycznym oraz z Maryją, Matką Dobrego Pasterza. Te nabożeństwa głęboko naznaczyły całe jego życie.

W klasztorze Św. Madrony zastała go rewolta społeczna 1835 roku. W czerwcu tego samego roku, z powodu zamknięcia klasztorów dekretem państwowym, został uwięziony wraz ze swoimi braćmi w fortecy Monjuic w Barcelonie.

Uwolniony po 18 dniach rozpoczął trudne życie wygnańca, które zaprowadziło go najpierw do Francji, a następnie do północnych Włoch. W 1836 roku powrócił do Francji, gdzie przebywał w Grenoble, Marsylii i w Tuluzie. Tu dokończył studia z teologii moralnej, otrzymując tytuł kaznodziei zgodnie z ówczesnymi normami ustanowionymi w Zakonie Braci Mniejszych Kapucynów. W tym okresie wypełniał posługę kapłańską jako kapelan mniszek Benedyktynek od Wieczystej Adoracji.

Br. Józef, chociaż zmuszony do przebywania poza klasztorem i zaangażowany w intensywną działalność duszpasterską, pozostał zawsze prawdziwym bratem kapucynem żyjącym ubogo, pokornie, kochającym milczenie i modlitwę kontemplacyjną oraz poświęcającym się ludziom w potrzebach materialnych i duchowych.

Dwóch świadków przekazuje nam swoje świadectwo o jego apostolacie i życiu duchowym, gdy przebywał na wygnaniu we Francji. Bp Tuluzy, Paul D'Artrós, w tzw. celebrecie wystawionym 28 sierpnia 1842 roku, napisał: „Poświadczamy i potwierdzamy, że nasz umiłowany w Chrystusie José Tous, hiszpański kapłan, przebywający w naszym mieście od około sześciu lat, czystą wiarą, nieskazitelnym życiem i wyjątkowymi cnotami kościelnymi zasłużył na szacunek wszystkich, i dlatego pragniemy, aby tenże kapłan zawsze, jak tylko to możliwe, był przyjmowany życzliwie i dopuszczany do celebracji Mszy Świętej (*Positio*, vol. II, p. 180). Podnobbnie mniszki benedyktyнки, u których był kapelanem, wyraźnie potwierdzają w swoich kronikach jego pobożność, życie modlitwy i miłość ubóstwa. „Zabrał ze sobą - napisały - naszą siostrzaną miłość”.

W 1843 roku powrócił do Hiszpanii z nadzieją, że będzie mógł prowadzić życie kapucyńskie w klasztorze, ale ówczesne zarządzenia państwowe uniemożliwiły mu to. Zamieszkał więc ze swoją rodziną, pozostając zawsze wierny surowemu i pokutnemu stylowi życia kapucyńskiego. Wykonywał posługę kapłańską w parafii Esparragure (Barcelona) jako koadiutor i, od 1848 roku, w parafii Św. Franciszka z Paoli w Barcelonie. Zawsze z radością przeżywał swoją konsekrację Bogu, także gdy musiał stawiać czoła różnym trudnościom, niedostatkom, a często niesprawiedliwości wyrządzanej mu jako kapłanowi i zakonnikowi.

W parafii Św. Franciszka z Paoli nasz Błogosławiony dostrzegł, że dzieci i młodzież były zaniedbane i opuszczone zarówno pod względem materialnym, jak i duchowym, jak *owce nie mające pasterza* (Mt 9, 36). Przyjął więc posługę

kierownika duchowego w „Stowarzyszeniu Chwalebnej i Małej Świętej Męczennicy Romany”, propagując nabożeństwo do Matki Dobrego Pasterza.

Pod wpływem kilku młodych członkiń stowarzyszenia, które pragnęły zaangażować się w chrześcijańską edukację dzieci i młodzieży, w marcu 1850 roku założył Zgromadzenie Sióstr Kapucynek NMP Matki Bożego Pasterza. W dniu 27 marca 1850 roku został otwarty pierwszy dom w Ripoll (Gerona), a w 1858 dom w Capellades (Barcelona), który stanie się domem macierzystym nowego zgromadzenia. W następnych latach zostały utworzone domy w San Quirico de Besora (Barcelona, 1860), w Barcelonie (1862) i Ciempozuelos (Madryt, 1865).

Br. Józef osobiście ułożył Konstytucje dla zgromadzenia i przedstawił je biskupowi diecezji Vic, Luciano Casadevall. Zawarte są w nich dwie główne zasady, na których oparte jest całe życie i działalność nowej rodziny zakonnej: nabożeństwo do Maryi, Matki Bożego Pasterza oraz nauczanie dzieci i młodzieży.

Zgromadzenie bardzo szybko rozrosło się i rozwinęło, ciesząc się stałą opieką duszpasterską br. Józefa, który szczególnie poświęcił się formacji duchowej zakonnic. W 1888 roku zgromadzenie otrzymało *Decretum laudis* i zatwierdzenie w roku 1897.

W 1905 roku zostało agregowane do Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów.

Br. José spotkał się z siostrą śmiercią 27 lutego 1871 roku, podczas odprawiania Mszy Świętej w kolegium Matki Bożego Pasterza w Barcelonie. Można powiedzieć, że jego życie było nieustannym sprawowaniem tajemnicy Eucharystii. Wraz z jego śmiercią zagasło światło „świętego zakonnika”, autentycznego syna św. Franciszka z Asyżu.

Papież Benedykt XVI ogłaszając błogosławionym br. José Tous y Soler, przedstawił go jako zakonnika o życiu bez skazy, całkowicie poświęconego wypełnianiu swojej misji na chwałę Bożą i dla dobra Kościoła; zakonnika miłującego milczenie, modlitwę i kontemplację; kapucyna pokutującego, wiernego charyzmatowi franciszkańskiemu przeżywanemu - nie ze swojej winy - poza klasztorem; kapłana troszczącego się o zbawienie dusz i szczególnie

wrażliwego na potrzeby młodych dziewcząt, chorych i ubogich, posłusznego i uległego swoim przełożonym.

Dzięki jego bezwarunkowej miłości do Chrystusa i Kościoła stary pień rodziny kapucyńskiej wzbogacił się o nową gałązkę, Siostry Kapucynki Bożego Pasterza.

Z braterskim pozdrowieniem,

Br. Mauro Jöhri
Minister generalny OFMCap

Rzym, 25 marca 2010,
w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego.

